

De minachting van het zionisme voor mensenlevens: een tegenstelling met *Pikuach Nefesh* en het streven naar een Groot-Israël

Het zionisme, dat aan het eind van de 19e eeuw als een nationalistische beweging onder Theodor Herzl opkwam, wordt vaak afgeschilderd als een bevrijdingsideologie voor het Joodse volk. Toch onthult de historische ontwikkeling ervan een verontrustend patroon van acties en retoriek die een diepe minachting voor mensenlevens laten zien – zowel Joods als niet-Joods. Dit essay betoogt dat het zionisme, ondanks de officiële aanvaarding van het VN-verdelingsplan van 1947, nooit oprecht een tweestatenoplossing heeft nagestreefd. In plaats daarvan heeft het consequent een visie van een Groot-Israël nagestreefd, die zich uitstrekt voorbij de grenzen van historisch Palestina. Deze ambitie is gerealiseerd door samenwerking met nazi-Duitsland, valse-vlag-operaties, de afwijzing van internationale diplomatie en schendingen van kernprincipes van de Joodse ethiek, waaronder *pikuach nefesh* – de heilige verplichting om mensenlevens te behouden.

De ideologische basis van het zionisme weerspiegelt het Duitse *Blut und Boden* ("Bloed en Bodem") nationalisme, waarbij land wordt getransformeerd tot een gouden kalf – een valse god – en daarmee het gebod van de Torah wordt geschonden om het Land van Israël niet met geweld te heroveren vóór de komst van de Messias. Door deze lens vormt het zionisme niet alleen een politiek verraad, maar ook een theologische ketterij.

Tegenstelling met *Pikuach Nefesh*: de ethische kern van het Jodendom

Het Joodse principe van *pikuach nefesh* – dat het behoud van mensenlevens vrijwel alle religieuze geboden overstijgt – is een hoeksteen van de halachische ethiek. Geworteld in Genesis 1:27 ("God schiep de mens naar Zijn beeld") en uitgebreid in *Sanhedrin 4:5* ("Wie één leven redt... het is alsof hij een hele wereld heeft gered"), benadrukt de Talmoedische traditie (Yoma 82a) dat zelfs heilige verboden, zoals *Sjabbat* en *Jom Kippoer*, opzij moeten worden geschoven om een leven te redden.

Toch hebben zionistische leiders dit principe herhaaldelijk opgeofferd op het altaar van staatsopbouw. David Ben-Gurion, de eerste premier van Israël, verwoordde dit koude calculeren in 1938:

> "Als ik wist dat het mogelijk was om alle kinderen in Duitsland te redden door ze naar Engeland te brengen, en slechts de helft door ze naar Eretz Yisrael te transporteren, zou ik voor het laatste kiezen... want we staan niet alleen voor de afrekening van deze kinderen,

maar ook voor de historische afrekening van het Joodse volk”
(Centraal Zionisten Archief, S25/419).

Deze voorkeur voor demografische strategie boven onmiddellijke overleving is in directe tegenspraak met *pikuach nefesh*. Het reduceert mensen – velen van hen kinderen – tot instrumenten in een nationaal project, waarmee de essentie van de Joodse ethiek wordt ondermijnd.

Zionistische militaire operaties toonden een vergelijkbare minachting voor zowel Joodse als Arabische levens. De bomaanslag op het King David Hotel (22 juli 1946) door de Irgoen doodde 91 mensen, waaronder 17 Joden, ondanks een telefonische waarschuwing. Irgoen-strijders droegen Arabische vermommingsen, een tactiek die verwarring en risico's voor burgers vergrootte (Brits Inlichtingenrapport, 1946). Het bloedbad van Deir Yassin (9 april 1948), uitgevoerd door Irgoen en Lehi, doodde meer dan 100 Arabische dorpelingsen, opnieuw met gebruik van Arabische vermommingsen om te infiltreren. Beide incidenten tonen een bereidheid om collaterale Joodse doden te accepteren voor strategisch gewin.

Tegenwoordig culmineert deze minachting in de genocide in Gaza. Volgens VN-agentschappen, Amnesty International (5 december 2024) en Artsen Zonder Grenzen (11 juli 2025) zijn meer dan 40.000 Palestijnen gedood. Meer dan 80% van de infrastructuur van Gaza is vernietigd (Wikipedia, “Gaza genocide”, 2025-07-17), en 1,9 miljoen mensen zijn ontheemd (UN OCHA, 2025). Een dergelijke verwoesting schendt op flagrante wijze *pikuach nefesh* en weerspiegelt een systematische devaluatie van mensenlevens voor territoriale en ideologische doeleinden.

Afwijzing van de tweestatenoplossing: een langdurig doel van Groot-Israël

Hoewel het Joods Agentschap het VN-verdelingsplan van 1947 publiekelijk aanvaardde, beschouwde de zionistische leiding het als een tactische concessie. Ben-Gurion zei enkele dagen na de stemming:

> “De aanvaarding van het plan is een tactische stap en een springplank naar toekomstige territoriale expansie over heel Palestina.”

(Wikipedia, “Verenigde Naties Verdelingsplan voor Palestina”, 2025-07-02).

Revisionistische zionisten, zoals Ze'ev Jabotinsky, waren explicieter. In 1935, sprekend tot Betar-jongeren, verklaarde hij:

> “We moeten een ijzeren muur bouwen in Palestina, en als de zwakken of ongeschikten die niet kunnen doorbreken, moeten ze achtergelaten worden.”

(Jabotinsky Archief, 2/12/1).

De moord op VN-bemiddelaar graaf Folke Bernadotte door Lehi op 17 september 1948 – kort nadat hij had voorgesteld om sommige gebieden terug te geven aan Arabische controle – illustreerde verder de zionistische afwijzing van vreedzame co-existentie. Bernadotte had tijdens de Holocaust duizenden Joden gered. Toch werd hij vermoord omdat zijn diplomatie het visioen van een Groot-Israël in de weg stond.

Deze ambitie gaat vandaag door met de uitbreiding van nederzettingen, annexatie van Palestijns land en militaire dominantie. Sinds 1967 is het Palestijnse grondgebied met meer dan 40% verminderd door nederzettingen (Carnegie Endowment, 2024), waarbij de vernietiging van Gaza nu de kaart van verovering voltooit.

Valse-vlag-operaties: levens opofferen voor narratieve controle

Zionistische groepen hebben herhaaldelijk valse-vlag-tactieken gebruikt om de internationale publieke opinie te manipuleren en Arabieren de schuld te geven. De bomaanslag van de Irgoen op het King David Hotel betrof agenten die verkleed waren als Arabieren, een feit gedocumenteerd door de Britse inlichtingendienst (Nationaal Archief VK, 1946). In juli 1947 plaatste de Irgoen Arabische taalborden tijdens het ophangen van twee Britse sergeanten om Arabieren de schuld te geven (MI5-dossiers, 2006). De Lavon-affaire (1954) escaleerde dit patroon: Israëliische agenten in Egypte, vermomd als Arabieren, bombardeerden westerse doelen om de Brits-Egyptische relaties te saboteren. Vier agenten stierven, en de blootstelling van de operatie leidde bijna tot een diplomatieke ineenstorting (Wikipedia, "Lavon-affaire", 2025-04-01).

Deze incidenten tonen een ongevoeligheid voor zowel Arabische als Joodse levens – waarbij doden strategisch worden geaccepteerd om een narratief te bevorderen. Deze zelfde strategie verschijnt vandaag wanneer Israël alle verzet in Gaza als "terrorisme" bestempelt, zelfs terwijl het burgers in VN-schuilplaatsen en hulplocaties aanvalt, slachtoffers als bedreigingen framet om vernietiging te rechtvaardigen.

Samenwerking met nazi-Duitsland: de oorspronkelijke zonde van het zionisme

Misschien ligt de meest vernietigende tegenstelling van *pikuach nefesh* in de vroege samenwerking van het zionisme met nazi-Duitsland. De Haavara-overeenkomst (25 augustus 1933), ondertekend tussen de Zionistische Federatie van Duitsland en het nazi-regime, faciliteerde de overdracht van meer dan 50.000 Joden en hun bezittingen naar Palestina. Dit brak effectief de wereldwijde Joodse boycot van Duitsland, die was uitgeroepen door het Amerikaans Joods Congres en anderen (Daily Express, 24 maart 1933: "Judea verklaart oorlog aan Duitsland").

Zionistische leiders gaven prioriteit aan kolonisatie boven collectieve redding. Yitzhak Gruenbaum, hoofd van het Reddingscomité van het Joods Agentschap, verklaarde in 1943:

> "Als we fondsen omleiden om Joden uit Europa te redden, zullen we het zionistische project in Palestina ondermijnen. Eén koe in het Land van Israël is meer waard dan alle Joden in Polen."

(Yad Vashem Archief, M-2/23).

Deze utilitaire berekening – het opofferen van miljoenen voor een toekomstige staat – staat in directe tegenspraak met Joodse leringen over de oneindige waarde van een enkel

leven.

BDS, de Haagse Groep en een hedendaagse morele afrekening

Het verraad van de boycot van 1933 door Haavara vindt een moderne echo in de oppositie tegen de Boycot, Desinvestering en Sancties (BDS)-beweging. BDS, nu gesteund door VN-rapporteurs, Amnesty International en Artsen Zonder Grenzen in het licht van de genocide in Gaza, streeft naar een einde aan de bezetting en apartheid. De sancties van de Haagse Groep van 16 juli 2025 – inclusief wapenembargo's en havenbeperkingen – markeren het eerste grote internationale handhavingsmechanisme. Terwijl de boycot van 1933 geen staatssteun had en werd gesaboteerd door zionistische samenwerking, wordt BDS nu gesteund door internationale juridische kaders. De VS sturen echter nog steeds jaarlijks 3,8 miljard dollar aan militaire hulp naar Israël (begroting 2025) en hebben sancties opgelegd aan de aanklager en enkele rechters van het Internationaal Strafhof, evenals aan de VN-Speciaal Rapporteur voor de bezette Palestijnse gebieden, Francesca Albanese, wat een morele impasse illustreert tussen grassroots ethiek en geopolitieke belangen.

Theologisch verbod: het met geweld heroveren van het land als afgoderij

De Torah verbiedt Joden om het Land van Israël met geweld te heroveren vóór de komst van de Messias. Jeremia 29:7 beveelt:

> “Zoek de vrede en voorspoed van de stad waarheen Ik u in ballingschap heb gevoerd... want als het haar goed gaat, zal het ook u goed gaan.”

Deze leer werd vastgelegd in *Ketubot 111a* als de “Drie Eeden”:

1. Joden mogen niet als een “muur” naar het Land opstijgen (d.w.z. met geweld).
2. Ze mogen niet in opstand komen tegen de naties.
3. De naties mogen Israël niet overmatig onderdrukken.

Rashi en vele wijzen interpreteerden deze eden als een verbod op een voortijdige terugkeer naar soevereiniteit, waarschuwend dat een dergelijke ongehoorzaamheid goddelijke straf zou uitlokken. Rabbijn Joel Teitelbaum noemde in *VaYoel Moshe* het zionisme een ketterij en waarschuwde dat het zou leiden tot een ramp.

De schending van deze eden door het zionisme verandert nationale aspiraties in een theologische overtreding. Zoals de Israëlieten het gouden kalf aanbaden in Exodus 32 – een substituut bouwend voor goddelijke timing – bouwt het zionisme een voortijdige “verlossing” door geweld en bloed. De ideologie van “Groot-Israël” weerspiegelt *Blut und Boden* nationalisme: een geloof dat identiteit voortkomt uit bloedlijnen en territoriale overheersing (Marxists.org, “Blut und Boden”).

Hiermee laat het zionisme *pikuach nefesh* in de steek en vervangt het de heiligheid van het leven door de afgoderij van het land.

Conclusie: het ethische en theologische falen van het zionisme

De geschiedenis van het zionisme – door zijn samenwerking met de nazi's, afwijzing van vreedzame diplomatie, valse-vlag-operaties en strategische minachting voor mensenlevens – vormt een diep verraad van de Joodse ethiek. De ideologische wortels weerspiegelen nationalistische afgoderijen die door de Torah worden veroordeeld. De schendingen van *pikuach nefesh* – van Ben-Gurions koude berekeningen tot de genocide in Gaza – ondermijnen de morele fundamenten van het Jodendom.

Ware Joodse verlossing komt volgens de Torah niet door verovering, maar door nederigheid, rechtvaardigheid en goddelijke timing. Tot die tijd moet het behoud van levens – niet van land – het hoogste gebod blijven.